

АБОНАМЕНТЪ

България год. 20 л.
България 6 м. 12 л.
За странство 40 л.

Един брой 20 стот.

Телефон № 759.

ДОБРУДЖА

Органъ на централния добруджански народен съветъ

ЗА ОБЯВЛЕНИЯ

се плаща по споразумение.

Адресъ:

„ДОБРУДЖА“ — вестникъ
„Черна Вълна“ № 5.Излиза
сряда и събота.

Ракописи се не връщатъ.

Д-ръ И. Кюстенджалиевъ.

Ромжискиятъ режимъ изобличенъ отъ ромжикътъ.

Неотдавна подадохъ своите мотиви оставки двама души ромжиски сановници отъ новоприсъединените ромжиски области Буковина и Бесарабия. Буковинскиятъ министъръ безъ портфейлъ, И. кавалеръ де Флондоръ, както и кмета на градъ Кишиневъ, Владимиръ де Жерца, сж безспорно много добри ромжии хора, които отъ по-рано се бореха за ромжиската кауза въ своите страни и се брояха между видните защитници и представители на тамошните ромжии.

Сега издямата тези ромжиски аристократи, следъ сръщанитъ безброй затруднения при изпълнението на своя длъж., сж подали оставка, като се виждатъ безсилни да се борятъ срещу ромжискитъ политически криви.

При все, че строгата цензура старателно проширва събрани подета онова, което се пише по тия оставки, все пакъ могатъ да се схванатъ причинитъ имъ. И въ двата случая оставките сж протестъ срещу политиката на прѣдизвикателство, потисничество, неправда и фаворизация на отделни личности, която навѣрно ромжиското правителство счита за необходимо да води дори и въ области съ добродѣ ромжиско население.

Едно интервю на социалистическия депутатъ отъ Буковина, ромжикъ по народностъ, г. Симеонъ Григоровичъ, както и друго интервю съ г. де Флондоръ, хвърлятъ известна свѣтлина върху тази политика. „Ромжиското правителство, казва г. Григоровичъ, сега е повѣрило властта въ тая областъ на една група, която не изразява нито поне настроението на болшинството на ромжикитъ отъ областта. Въ Буковина, наредъ съ 200,000 ромжии, има повече отъ 450,000 души население отъ други народности. Въ буковинския ромжиски народенъ съветъ, споредъ г. Григоровичъ, тази група, на която е повѣрена властта, разчитала само на 20% отъ ромжискитъ гласове и нѣма симпатитъ на останалото население. А какви сж цѣлитъ, каква е програмата на тая група, на която букурещкото правителство вълага да ръководи Буковина, освободената отъ чуждо робство страна?“ Г-нъ Григоровичъ обяснява: „Гласкитъ — това е наименованието на тая група по казанитъ на вѣстника, който тя издава — „Гласуль Буковиней“ — искатъ веднага да поромжичатъ цѣлото население, нѣщо, което е технически невъзможно. Гласкитъ искатъ при разпрѣдѣлянето на земята да не се дава нищо на нѣмскитъ селяни, живущи въ областта. Тѣ отхвърлятъ прѣдложението на г. де Флондоръ, щото въ смѣсенитъ села всѣка народностъ да

образува свое настоятелство. Ако се изпълни това, което искатъ гласкитъ, ще се създадатъ два вида граждани: едни съ повече права, а други съ по-малко.“ Ние се чувствуваме излъгани съ присъединението си къмъ Ромжия. Изборитъ се отлагатъ и не може да се законодателствува. Ромжия е страна безъ парламентъ.“ А въ пощаденитъ отъ цензурата мѣста на интервюто на г. де Флондоръ, говори се, че Буковина, при все че е прѣтърпѣла 6 неприятелски нашествия, пакъ се намира въ по-добро положение отколкото стара Ромжия. Въ Буковина била въведена отъ г. Флондоръ една честна администрация, отиваща спрѣмо нуждѣта на народа, но това не се харесало въ Букурещъ и тя била замѣнена съ пристрастни и заинтересувани хора, съ които населението нѣма доверие. Поставенитъ начело на Буковинското управление хора имать протавъ себе си всѣкиятъ народности, които сж постоянно прѣдизвиквани безъ никакъв поводъ. Тези хора ще се сръщатъ и съ енергичното съпротивление на подавящата частъ отъ ромжиското население.“

Има между това, което става въ Буковина и Бесарабия, и онова, което става въ Добруджа, една дълбока прилика, само че у насъ всѣко надминава по своите разжѣри отрицателнитъ елементи въ ромжиската политика, защото нѣма нищо, което да я възпре.

Оставката на Флондоръ и Жерца е писаното по тия случаи въ ромжиската преса хвърлятъ една тяжка свѣтлина върху оня режимъ, подъ който населението отъ южна Добруджа прѣмина три години отъ 1913 до 1916, а това отъ сѣверна цѣли 40 години. Тѣ показватъ доколко ние имаме право, когато отправяме най-настойчиви молби къмъ просвѣтена и демократична Европа да освободи Добруджа отъ ромжиски режимъ.

Какъ биха мислили хора като Григоровичъ, Флондоръ и Жерца, безспорно добри ромжии, ако да биха знаели това, което ромжискиятъ режимъ върши въ Добруджа, или се готви да върши?

Тѣ протестиратъ защото начело на управлението въ Буковина се поставили хора, които имать симпатитъ едва на 20% отъ ромжикитъ, или на 40,000 души, при едно население отъ 650,000 души. Но какво да кажемъ ние, когато въ южна Добруджа цѣлата власт и управление сж въ ръцѣтъ на хора, които нѣматъ нищо общо съ тая областъ и съ населението ѝ, хора дошли отъ Ромжия, които не търсятъ да познаватъ и задоволяватъ нуждитъ на населението,

а идатъ само да се обогатяватъ и да прѣдизвикватъ?

Г. Григоровичъ говори, че въ Буковина се създавали два категории отъ граждани — такива съ по-малко и съ повече права. У насъ има тоже две категории: хора съ пълни права — чиновничеството, и хора безъ никакви права — населението. Г-да Флондоръ и Григоровичъ протестиратъ, че имѣнията не ще бждатъ разпрѣдѣляни по равно между цѣлото население? А нашето население отъ Добруджа би се считало щастливо да не му се дава нищо, защото съ жаждони, които ромжискиятъ парламентъ създава, това население е застрашено да му бжде отнета земята за да бжде тя раздадена на колонисти, които биха се довели отъ другаде.

Ромжиската управляваща олигархия по същество си остава една и съща, гдѣто и да се прояви нейната власт. Но когато въ области като Бесарабия и Буковина, които се присъединиха къмъ Ромжия въз основа на тържествени актове и декларации, въ които има едно значително ромжиско население, въ които има мѣстна ромжиска интелигенция, когато въ самитъ тия области ромжиската управляваща класа въвежда режимъ, който прави да негодува дори и ромжиското население, който заставя хора отъ най-различни обществени положения и съ най-различни убѣждения, както е въ случая съ де Флондоръ и де Жерца, отъ една страна, и социалиста Григоровичъ, отъ друга, да протестиратъ, иска ли питане тогава, какво става въ Добруджа? Ако въ Буковина или Бесарабия има ромжиски водители, които се считатъ излъгани въ своите надежди, а дори и ромжиското население е готово да укаже „най-енергично съпротивление“ на режима, който ромжиската власт насажда тамъ — иска ли тогава питане, какви сж чувствата на населението въ Добруджа — това население, което нѣма кой да защити въ парламента, което нѣма свой министъръ, свой кметъ, свой учител дори?

Ромжиски законодателни избори въ Добруджа.

Централно Избирателно Бюро на окр. „Дуросторъ“.

ОБЯВЛЕНИЕ.

Ние, Прѣседателя на централното избирателно бюро на Силистренския окръгъ, съгласно чл. 16 и 21 отъ избирателния законъ, явяваме на избирателитъ отъ участковитъ сѣдилища на околитѣ Тутраканъ и Акжданларъ че, чрезъ Височайшия Указъ № 777 отъ 18 февруарий 1919 год., публикуванъ въ Държавния вѣстникъ № 261/1919, избирателното тѣло на всѣки ромжиски поданици, пълновъзрастни, отъ окръга, е свикано на 28, 29 и 30 май 1919 (15, 16 и 17 май 1919 ст. ст.), за да избира, по избирателни участъци, чрезъ общо гласоподаване, прѣко, задължително и тайно, пѣтъ основа на пропорционалното прѣдставителство единъ брой отъ 5 (петъ) прѣдставители.

За улеснение извършването на избирателнитъ дѣйствиия, участковитъ сѣдилища на Тутраканската и Акжданларската околии раздѣлихме на избирателни секции Тутраканъ и Акжданларъ и избирателна подсекция Сарсънларъ. Избирателната секция Тутраканъ ще има сѣдалище въ гр. Тутраканъ въ помещението на околийското сѣдилище и ще обема гр. Тутраканъ и общинитъ: Старо-Село, Тюркшишилъ, Сеново, Кованджиларъ, Бѣлица, Антимово и Ахматларъ съ своитъ села, а гласуването за прѣдставители въ тая секция ще стане по следния начинъ:

На 28 и 29 май 1919 год. (15 и 16 май ст. ст.) до часа 11 пр. пл. ще гласуватъ избирателитъ отъ гр. Тутраканъ.

На 29 май 1919 (16 май ст. ст.) отъ часа 11 пр. пл. до вечерта ще гласуватъ избирателитъ отъ общинитъ: Старо Село, Тюркшишилъ, Кованджиларъ, Антимово съ своитъ села;

На 30 май 1919 (17 май ст. ст.) избирателитъ отъ общинитъ: Сеново, Денизлеръ, Бѣлица, Ахматларъ съ своитъ села.

Избирателната секция Акжданларъ ще има сѣдалище въ с. Акжданларъ въ помещението на първоначалното народно училище отъ сѣщото село и ще обема селата: Акжданларъ, Атъкой, Балабанларъ, Докчиларъ, Рахманъ-Ашикларъ, Сунгурларъ, Новий Синиръ и Узулкой, а избирателнитъ подробности ще се съобщатъ чрезъ отделна обява.

Избир. подсекция Сарсънларъ ще има сѣдалището си въ помещението на първоначалното народно уч-ще на сѣщото село и ще обема общинитъ: Босна, Асккой, Гарванъ, Доймушларъ, Асваткой, Ахмаджа-Татарска, Сарсънларъ, Каликой, Кыосе-Абди, Рахово-Долно, Висккой съ своитъ села, а другитъ подробности относно тая секция ще се обявятъ въ отделна обява.

Обръща се вниманието на избирателитъ, че гласоподаването, бидейки задължително, всѣки поданици, записани въ избирателнитъ списъци, трѣбва да се явятъ на гласуването. За да не се изложатъ на законнитъ прѣдвидени въ чл. 53 отъ избирателния законъ, обявява се на избирателитъ, че тия отъ тѣхъ, които се опитатъ да се снабдятъ съ избирателно свидетелство подъ фалшиво име, или въз основа на едно право, което не притежаватъ, така сѣщо и тоя, който съзнателно прикрие нѣкое злоупотребуване (нелегалностъ) прѣдвидено отъ избирателния законъ, ще се накаже съ глоба отъ 500 до 2000 лева, сѣщо, всѣки избирателъ има право въ врѣме на избирателнитъ дѣйствиия да констатира качеството и самолитността на притежателя на едно свидетелство.

Силистра, априлъ 1919 г.

Прѣдседателъ, Н. Бузеску

Секретаръ, Г. И. Владъ.

Добруджанци въ българската армия.

Вѣстникъ „Мувманъ Добрудженъ“, дава следнитъ интересни свѣдѣния:

Числото на добруджанцитъ, произхождащи отъ Сѣверна Добруджа, които взеха участие въ освободителната война презъ 1912—1913 год., възлиза на 2457.

Прѣзъ войната въ 1915—1918 год. южна Добруджа даде на българската армия: 4 генерали, 13 полковници, 13 подполковници, 13 майори, 66 капитани, 89 поручици и 196 подпоручици — всичко 396 офицери; 51 офицерски кандидати, 27,246 подофицери и войници и 6,428 опълченци — всичко 33,725 долни чинове.

Прѣзъ врѣме на сѣщата война загубитъ на сѣверна и южна Добруджа въ убиты, умрѣли и изчезнали възлизатъ на 18 офицери и 1514 подофицери и войници.

ЖИВОТЪТЪ ВЪ ДОБРУДЖА.

(Разкази на очевидци).

Жертвите на ромжския режимъ.

Велико Милошевъ отъ с. Гюлеркой, Куртбунарска околия. Въ какво положение е пристигналъ въ България се вижда отъ слѣдното:

Медицинско свидетѣлство N 535.

Подписаниятъ Докторъ Стефанъ Титевъ, управителъ-лѣкаръ на Марини-ската държавна болница, удостоверявамъ, че днесъ прѣгледахъ добруджанския бѣжанецъ Велико Милошевъ, 35-годишенъ, отъ с. Гюлеркой, Куртбунарска околия, и постъпилъ днесъ въ болницата, записанъ въ приемната книга подъ № 19, констатирахъ слѣдното:

Той разправя, че на 31 мартъ т. г. като бѣгалъ съ още 4 другари, за да не бѣдатъ взети войници въ ромж-ската армия, гдѣто сега имало обявена мобилизация, били съгледанъ отъ единъ ромжски горски стражаръ, който стрѣлялъ върху му съ пушка и го наранилъ въ коремтъ. Другаритъ изплашени избѣгали, но по-послѣ дошли и го завели у дома му съ кола и прѣзъ нощта го прѣкарали въ българска територия, гдѣто слѣдъ 2 дни отъ нараняването му е била направена първа прѣ-явка.

Добро тѣлосложение, добръ развита мускулатура и подкожна тлъстина. Грждни органи нормални. Пулсъ бързъ, едва се напипва. Языкъ сухъ, устни сухи, носъ изтънялъ, очи слабо хлѣ-нати. Корема е слабо подутъ, твърдъ на пипане (коремна резистенция) въ дѣсната половина. На дѣсната хълбочна област се виждатъ двѣ огнестрѣлни рани разположени: задната на около 4 пръста надъ crista iliaca dextra съ овална форма около 4 с. м. дълга и два сантиметра широка, съ черни рѣbove обрнати на вътрѣ, а втората съ сж-щата почти голѣмина, разположена надъ

Spina iliaca ant. et sup. d. Двѣтѣ иматъ червенина на около рѣбоветѣ въ форма на пръстенъ. Ранитѣ сж зѣбущи, изъ тѣхъ текатъ фекални маси съ специ-фична меризма. Болния е много отслаб-налъ, съ студени краища и влажна кожа.

Заключение.

Описанитѣ рани сж послѣдвали отъ нараняване отъ огнестрѣлно оръжие, по всѣка вѣроятностъ отъ пушка. Гръм-ването е станало на разстояние по-го-лѣмо отъ 2 метра. Констатиранитѣ фе-кални материи, излизали отъ ранитѣ, показватъ нараняване на червата — по всѣка вѣроятностъ дебелото черво, colum ascendens съ послѣдующъ остъръ перитонитъ.

Положението на болния е безна-дежно.

гр. Варна,

Управителъ-лѣкаръ

Д-ръ Титевъ.

Разказътъ на потърѣвния.

Велико Милошевъ, 35-годишенъ, земледѣлецъ отъ село Гюлеркой, Куртбунарска околия, на 4 априлъ 1919 г. даде слѣднитѣ свѣдѣния: На 31 мартъ т. г. той, Нелѣлка Илчевъ, 25-год., Колю Катевъ, 55-год. отъ сжщото село и други двама българи отъ село Царъ Асѣново, Ени махленска община, въ гората при това село, както си по-чинявали, били нападнати ненадѣлно отъ ромжския горски стражаръ Ница (ба-нциното му име не знае), живущъ въ Царъ Асѣново, който, безъ да бжде забѣлѣзанъ отъ тѣхъ, се приближилъ на 5 метра и стрѣлялъ, като го ра-нилъ и почналъ да гони другитѣ, отъ които уловилъ Колю Катевъ, а самия

той се скрилъ въ тоя моментъ въ гората. Срѣдъ нощъ е билъ вдигнатъ отъ гората отъ баща си (Милошъ Нейковъ, 65-год.) и на сутринта до-каранъ въ България. Тоя горски е билъ извѣстенъ въ околността като голѣмъ гонителъ и грабителъ на бѣл-гаритѣ, а вѣнчаността му била: русъ и едъръ, на години около 35. Ранения е съ съвсѣмъ отслабнали сили и въ безнадежно положение. Куршума е ударилъ косо въ дѣсната частъ на корема!

Панку Петровъ, 28 години, каса-пинъ, бѣжанецъ отъ градъ Черна-Вода, а сега иде отъ село Горна-Сараджа. Напустналъ селото на първи май, раз-казва слѣдното:

Въ градъ Черна-Вода се занимавахъ съ закупане на добитѣкъ и касапѣкъ, освѣтъ това имамъ и кръчма. На дру-гия день слѣдъ оттеглянето на бѣл-гарскитѣ власти отъ гр. Черна-Вода въ града пристигна единъ ромжски офицеръ съ нѣколко войника. Тоя офи-церъ ми отне всичкитѣ добитѣци, които бѣхъ купилъ за клане, на брѣн 24. Показахъ му документитѣ, съ които съмъ ги купилъ, и тия издадени отъ германскитѣ и българскитѣ власти, които ми позволяватъ да закупявамъ добитѣци. Той ги взе и ги скжса. Арестуванъ бѣхъ. Повика граждани, да ги пита какво лице съмъ азъ. Тѣ всички сви-дѣлствуваха въ моя полза. При, все това, офицерътъ не ме пусти и ме заплаши, че отъ рѣцѣтъ му не мога да се отърва, ако не му дамъ 12,000 лева. Слѣдъ като ми взе тая сума,

каза ми да бѣгамъ отъ Добруджа, за-щото ние българитѣ не можемо да останемъ въ Добруджа. Колкото пъкъ за кръчмата ми, всичката стока бѣ разграбена и изпита отъ тѣлитѣ.

Георги Антоновъ, 65-годишенъ, отъ село Кузгунъ, разказва:

Сжщия день, когато отъ село замина българската полиция, бѣхъ уловенъ отъ ромжнитѣ: Костаки С. Маринъ, Георги С. Маринъ, Лазаръ Д. Лазаръ, Дели-Раду, Танасе Христо, Димитру Пандели и Иванку Христати. Поставиха ми на устата юзда и на гърба ми се качи Ла-заръ Д. Лазаръ, а другитѣ съ сопи ме биеха и караха да обикалямъ площада. Съсипанъ отъ бой, при това и старъ, азъ падахъ, но веднага бивахъ принуж-даванъ да стана и ромжнецътъ пакъ се качваше на гърба ми. Това се продължи до дѣто съвсѣмъ омаляхъ и изгубихъ съзнание. Народъ бѣше се събралъ да гледа като ме мчатъ. Още когато ме биеха и караха да обикалямъ изъ пло-щада, ме обреха: единъ ми взе калпака, други пояса, а трети портфейла, въ който имамъ сумата хиляда и седемстотинъ лева.

Както по-горѣ споменахъ, отъ бой азъ изгубихъ съзнание. Занесенъ бѣхъ въ общината. Слѣдъ извѣстно врѣме се свѣстихъ и, като видѣхъ, че нѣма никовъ, отидохъ си. Сжщия день избѣгахъ въ село Чукуркой. На другия день су-тринта отидохъ въ село Липница и се оплакахъ на англичанитѣ. Прѣгледанъ бѣхъ отъ английски лѣкаръ и той кон-статира, че ми е нанесенъ побой. Рабо-тата се свърши съ това, че англичанитѣ заплашиха ромжнитѣ да не ме биятъ втори пътъ.

Тия, обаче, шестима души, които бѣха водителитѣ на тѣлитѣ, не искаха да знаятъ за това и мои приятели ми казаха, че искали нѣколко день да ме вържатъ съ вѣже и да ме накаратъ да обикалямъ като харманъ площада и да викамъ: „Жосъ ку България! „Траяс-ка Ромжия маре!“ Азъ се криехъ.

На 23 декември ст. ст. м. година кметътъ на селото *Иваншоръ* и околий-скиятъ началникъ ми взеха насилствено 70 крини ечимикъ, който бѣхъ си за-държалъ за сѣме и храна на добитѣка си, и 155 килограмъ гасъ. Това бѣ разладено на шайкаджинитѣ ромжни, а на мене не се плати нищо. Така, че азъ нѣмахъ съ какво да постѣя нивитѣ си. Добитѣцитѣ ми бѣха изпокрадени. Напразно оставахъ оплакванията ми. Ромжиската власт не вземаше никакви мѣрки за издираването на крадцитѣ и ограничаването на обиритѣ. На четвър-тия день слѣдъ Коледа шѣхъ да бжда изпратенъ въ Букурещъ. Тогава бѣхъ принуденъ да напусна дома си.

Ромжскиятъ режимъ въ сѣ-верна Добруджа.

Организиранъ грабежъ върху мю-сюлманското и българско население.

Въ нѣкои гористи мѣстности, особено въ околията Островъ, по границата до 1913 съ България, министерството на държавни имоти, като не разполагаше съ свободна земя за раздаване на коло-нистѣ-ветерани, раздаде имъ горски участъци, съ задължение да ги изсѣкатъ и прѣвърнатъ въ ниви.

Резултата отъ тая политика на дър-жавата бѣ, че всички гори — около 150,000 хек., както и ползуването отъ тѣхъ, безвъзмездно и окончателно се отнеха отъ мѣстното добруджанско на-селение, като се използваха за ромж-скитѣ селяни настанени на мѣстото на прокуденитѣ мѣстни жители.

Въпроса за пасищата, отъ каквито мѣстното население се нуждаеше за значителното скотовъдство, бѣ разрѣ-шенъ сжщо така неблагоприятно за

мѣстнитѣ мюсюлмани и българи. Ромж-ската държава, както ще видимъ, си при-свои всичкитѣ общински земи и забрани всѣкакъвъ достѣпъ въ тѣхъ. Всѣки, който искаше да пасе добитѣкъ въ тия земи, които до 1877 бѣха въ пълното разположение на мѣстното население, сега трѣбваше прѣдварително да сключи договоръ съ чиновника по държавнитѣ имоти. Правилникитѣ за сключване на договори и изобщо наредѣнитѣ за управ-ляване на тия отнети отъ населението пасища сж били напълно непонятни и неизвѣстни на населението, и въ раз-рѣзъ съ неговитѣ дотогавашни права и привички. При това тѣ били много сложни и прѣдвжждали всевъзможни формалности и глоби. Въ единъ офи-циаленъ докладъ на единъ висшъ чи-новникъ отъ министерството на държав-нитѣ имоти, натоваренъ да анкетира ло-шото положение въ Добруджа, нами-раме слѣдната характеристика на ре-жима, по който се управлявали тия имоти, съставляващи тогава почти 2/3 отъ цѣлата земледѣлска площадь на об-ластата: „Ако тѣзи разпорѣждания не биха били официални (разп. по управ-лението на държавнитѣ земи), бихме

казали, че тѣ сж истински примки, под-ставени на земледѣлцитѣ за да попад-натъ въ тѣхъ при първата стѣпка на своята дѣйност. Цѣлия стопански жи-вотъ на добруджанския селянинъ е за-обиколенъ съ толкова примки, штомо му е невъзможно, ако се спаси отъ една, да не попадне въ друга. Само прѣпусъ-ване на селското стопанство и добъръ животъ не може да се създаде при по-добно положение на нѣщата. Спѣнки, формалности и глоби за пасене на до-битѣка, за косене на сѣно, за обработ-ване на земята, за продаване на доби-тѣка, спѣнки на всѣка стѣпка.“*)

Редъ други мѣрки на управлението на държавнитѣ имоти тоже тормозятъ населението. Особено злѣ се отразило събирането на данъцитѣ. Членъ 29 отъ закона за собствеността прѣдвждаше освобождение за 3 години отъ данъци, но изработенитѣ отъ управлението на държавнитѣ имоти правилници заобико-лили закона и създали едно положение още по-трудно за населението. Ето ци-тирания докладъ какъ прѣлава това:

*) M. Petrescu. — Economia rurala a Dobrogei 1891.

„Принципа за освобождение отъ данъци бѣ незначителъ отъ правилникитѣ за управление на държавнитѣ имоти. Отъ самото начало, мѣстниятъ жителъ земе-дѣлецъ, обидялъ отъ послѣдствията на войната, и колонистътъ едва разполагащъ съ сѣрдства за прѣживяване, бѣха об-ложени и съ такса за пасища, и за косене на сѣно, и съ такса за земята; не имъ се остави врѣме да се съзве-матъ, толкова повече, че такситѣ и гло-битѣ, виѣсто отначало да бждатъ по-леки и да нарастватъ постепенно съ по-добрене положението на земледѣлца, тѣ бѣха толкова тежки, че само поради невъзможността да бждатъ изплатени по-късно бѣха намалени.“ Въ много села жителитѣ сж били заставени да платятъ на държавата наведнажъ за 2—3 години, а нѣкждѣ сж платили за сжщата година, и наемъ за земята, и такса за изкупу-ване на сжщата земя.

Какъ тази мѣрка се е отразила осо-бено върху мюсюлманското население, посочва ни все сжщиятъ докладъ: „Въ тая смѣница отъ декларации, удосто-вѣрения, глоби и отъ страхъ прѣдъ из-пълненията, жителитѣ, особено татари-тѣ, даваха земята си подъ наемъ на мо-

Положението.

Скратено изложение от договора за мир с Германия се напечатва. Според този договор, германците губят почти всички, което сж спечелили от единият атък и половина насамя. Главната тежест на договора, обаче, е сложена другад — да се отнеме възможността на Германия сама или чрез съюзници да смуцаа мира. За цялата, освен дѣто германската военна сила се намалява до един възможен минимум (100,000 войници, рекрутирани от доброволци, с 4000 офицери), освен дѣто и се унищожава управителната организация на Рейн, но се унищожава и всички германски политически и икономически организации по цялото земно кълбо.

Първѣт свѣдѣния говорятъ, че договорътъ е направилъ ужасно апечатление въ Германия. Общиятъ викъ е: „Такъв договоръ не можемъ да подпиемъ!“

Споредъ вчерашниятъ свѣдѣния, германската мирна делегация се готвѣла да напусне Версайль.

Съобщава се, че австрийските делегати сж вече заминали.

За положението въ Добруджа в „Миръ“ пише:

„Новъ напливъ отъ бѣжанци изъ Добруджа припидатъ напоследъкъ въ България. Бѣгатъ не само българи и мохамедани, но и власи. Всички се оплакватъ отъ произволитъ на ромжискитъ власти. И това се върши сега, когато у насъ се желзятъ най-добро-съсѣдски отношения и когато окончателното разрѣшение на добруджанския въпрос отъ конференцията е въпросъ на дни.“

По поводъ наорочването на ромжискитъ законодателни избори въ Добруджа в „Дневникъ“ пише:

„Споредъ едно обявление, датирано отъ априлъ, на централното избирателно бюро въ окръга Силистра, ромжискитъ законодателни избори сж насрочени за 28, 29 и 30 май н. ст.; споредъ ромжискитъ вѣстници пъкъ, изборитъ сж насрочени къмъ края на мѣщ юлий. Изборитъ ще се произведатъ, освенъ въ старитъ прѣдѣли на кралството, и въ Добруджа и Бесарабия. Ако изборитъ дѣйствително сж насрочени прѣзъ май, това ще рѣче, че ромжнитъ още не сж се отказали отъ идеята да правятъ „политика съ готови факти“; това ще рѣче, че Ромжния иска да упражни тероръ върху мирната конференция.

Противъ тия избори, които не сж отъ естество да подобрятъ ромжнобългарскитъ отношения, които ще бждатъ едни полицейски избори и, слѣдователно, ще засилятъ терора върху мѣстното население и които, най-сетнѣ, буднитъ хора отъ селото, сж задължени да плащатъ вноснитъ и да работятъ земата въ съучастие. Единитъ се надѣваха да станатъ собственици на земята на основание разпискитъ за изплащане, а другитъ очакватъ по-щастливо време за да си взематъ обратно земята, която сега обработватъ въ съучастие.“ (стр. 14)

Единъ отъ добросъвестнитъ кюстенджански окръжни управители и едъръ землевладелецъ въ Кюстенджанско ето какъ излага въ единъ мемоаръ до земледѣлския конгресъ въ 1902 год. свонитъ спомени за послѣдствията, които събиратъ вноснитъ за земята наведнажъ за три години докарало: „Слѣдъ войната, при все че земята въ Добруджа нѣмаше абсолютно никаква стойностъ, ние при все това я купихме по 90 лева хектара. Слѣдъ като държавата проладе по голѣмата частъ отъ свонитъ земи, сж единъ другъ законъ, направенъ безъ наше знание и безъ нашето участие, ние се лидахме прѣслѣдвани и извадени на публиченъ търгъ за да платимъ наведнажъ цѣли три вноски, които законътъ въ силата на който ние купихме земята, отлагаше за по-късно. Припомнятъ си

прѣдприематъ ромжнобългарския споръ за Добруджа, българскиятъ народъ протестира енергично.

Конференцията трѣбва да се застъпи за своя авторитетъ на Балканитъ. Защото, нѣмаме ли право ние да помислимъ, че г. Братиниу, който се намира въ Парижъ и който дава разпорѣждания за изборитъ, знае нѣщо повече отъ насъ за съдбата на Добруджа?“

Мемоаръ на Добруджанския националенъ съвѣтъ въ Швейцария.

Швейцарскиятъ в. „Бундъ“ публикува слѣдното:

На 25 февруари 1919 год. бернскиятъ добруджански комитетъ е изпратилъ слѣдната телеграма:

Н. Пр. Лансингъ, американската делегация, Мирната конференция, Парижъ. Копие: английската, френската, италианската и японскитъ делегации. Лишени отъ възможностъ на лична защита, подписанитъ, прѣдставители на добруджанския националенъ съвѣтъ въ странство, молимъ Ваше Прѣвъзходителство да посмете защитата на нещастнитъ добруджанци прѣдъ Мирната Конференция, да освободите *тихната страна отъ ромжискитъ административни и общински власти, наложени напоследъкъ отново, въ прѣжки най-енергичнитъ протести на добруджанцитъ.*

Добруджанцитъ, подложени на жестоки изпитания отъ своеволния ромжнски режимъ, обладани отъ ужасъ, принудени отъ своеволията и жестокоститъ, извършени отъ сжщитъ власти прѣзъ настоящата война, бѣгатъ масово посрѣдъ зима въ изгладнѣла и полложена на ужасна оскъдица България, кждѣто смъртността, споредъ „Таймсъ“ отъ 3 текущи мѣсеца, достига нечувани размѣри.

Сжщитъ власти прѣзъ време на мобилизацията ограбиха, *отвъкохъ* тридесетъ хиляди мирни добруджанци, *откъснати отъ полската работа и отъ мирното огнище, и ги интернираха въ Молдова, кждѣто двѣ трети станаха жертва на мизерията, лошитъ обноси; само една трета отъ тяхъ — болни, полугоди, физически и морално прѣбити, се върнаха въ опустошеното отечество слѣдъ Букурещкия миръ отъ 1918 г.*

Едно подробно изложение на ромжнския режимъ въ Добруджа, споредъ ромжнски свѣдѣтельства, бѣ вржено на 24 декември 1918 год. отъ прѣседателя на проф. Вълковъ, чрезъ посредничеството на американската и съюзнишкитъ легации въ Бернъ — съ прѣдизначение до прѣседателя Уилсонъ и първитъ министри на съюзнитъ държави.

Днесъ по сжщия пътъ ние имаме честъ да ви изпратимъ нашия мемоаръ относно исканията на добруджанцитъ.

Прѣседателството на Добруджанския националенъ съвѣтъ.

Прѣседателъ: Проф. Вълковъ, секретаръ: Д-ръ Марковъ, членове: Димитровъ, Хаджи Петровъ.

(Изъ в. „Бундъ“ 19 мартъ 1919 г.)

и сега сж ужасъ онова, което видѣхме тогава: цѣли тамазлъци добитѣкъ, стада сж овце, хергели коне, впрегатни волове, млѣчни крави, плугове, машини, всичко се продаваше безмилостно и безъ никакъвъ смислъ, едва сж 10 и даже 5 на сто отъ стойността си. Причини се окончателното разорение на хора, които нѣмаха друга вина, освенъ тази, че сж се довърлили на законитъ и на справедливостта на нашата страна.“*) А между тия хора най-многого бѣха пакъ измежду мюсюлманитъ.

Членъ 12 отъ закона за организацията на Добруджа отъ 1886 г. обявяваше, че се унищожава десетѣка върху земледѣлскитъ произведения, — и отъ това се създава погрѣшно една заслуга на ромжиската власт, която по тоя начинъ създавала нѣкакво облекчение за населението. Въ сжщностъ, десетѣка бѣ отмѣненъ за да се въведе вмѣсто него единъ по-тежъкъ за населението, но по-доходенъ за държавата данѣкъ. Слѣдъ войната, особно въ първитъ години слѣдъ нея, земледѣлието, лишено отъ

*) С. Pariano. Memoria prezentat congresului agrar. 1902. стр. 5-6.

Още едно сръдство за ромжизирането на Добруджа.

Сарсѣнларската афера. — Виновиници. — Гаранти. — Политически бесѣди. — Бѣжанци не се връщайте! (Писмо до редакцията).

Въ устрѣма си всичко инородно да ромжизиратъ, ромжнитъ не подбиратъ ни моменти, на сръдства. Прокруждането на „по-първитъ българи“ затварянето на българскитъ училища и църкви нѣмъ се видѣ недостатъчно. Слѣдъ аферата въ с. Сарсѣнларъ, subprefecta (окол. началникъ) свика старейшинитъ отъ селото и ги застави да подпишатъ декларация, сж която тѣ признаватъ за виновници бѣжанцитъ и пъкоя още живущи въ селото *болшевики*, които и на южния ни фронтъ прѣзъ септември м. г. искали да убиятъ царя ни. Поставени въ безизходно положение, старейшинитъ подписватъ и ставатъ сжщо и „гаранти“, че ако се повтори случката, тѣхъ ще държатъ отговорни. При това, старейшинитъ се задължили, щомъ забѣждатъ или разбератъ, че нѣкой отъ бѣжанцитъ си е дошелъ да спходи дома си, непременно да съобщатъ въ секцията.

Ето ни една морално смазана за да стане послушна рая!

Но и това не е всичко. Тая маса трѣбва политически да се „просвѣти“. За цялата, сарсѣнларскиятъ държ. агрономъ, чрезъ subprefecta, всѣка сѣбота слѣдъ обѣдъ свика старейшинитъ и другитъ селяни да имъ държи политически бесѣди. Въ една такава бесѣда на старейшинитъ се каза, че мирната конференция е рѣшила вече Добруджа до Тутраканъ да се даде на Ромжния.

Така, че сарсѣнларци ще трѣбва да се считатъ щастливи, че ще живеятъ въ една „Велика Ромжния“! Сжщитъ бесѣди сж държани и на турското население, като имъ е обѣщавано, че на холжитъ държавата ще плаща по 300—500 л. мѣсечно. Дѣцата на турцитъ — увѣщавали ромжнитъ — трѣбва редовно да ходятъ на училище, толкова повече, че тѣ още отъ по-рано „знаели ромжнски езикъ“! Подобни бесѣди сж държани и въ гр. Тутраканъ.

Дали сж всичко това ромжнитъ ще постигнатъ цѣльта си — да просвѣтятъ непросвѣтениа бѣгарини, — не зная. Сигурно, обаче, тѣ отчасти постигнаха да сплашатъ селянитъ, да ги накаратъ да станатъ неволни изданици и сега могатъ, когато поискатъ, да отвѣкатъ „гарантитъ“.

Сега ние получаваме отъ домашнитъ си писма сж викове на отчаяние: „Не си идвайте по никой начинъ, даже и смъртъ да имаме въ къщи! Ще ви изловятъ, всички ви слѣдятъ“ . . .

Въ с. Асваткъой сж държани една бабичка цѣли 3 дена непогребана, дано си дойде синъ й — бѣжанецъ, за да бжде заловенъ . . .

С. Б.

ПРОТЕСТЪ

отъ Върховния управителенъ комитетъ на Добруджанската организация въ България и Ц. Д. Н. Съвѣтъ, до прѣдставителитъ на великитъ сили отъ Съглашението въ София.

Ето ромжиското правителство ни изправя прѣдъ нови избори въ Добруджа. Изглежда, че то иска на всѣка цѣна да изпрѣвари рѣшението за окончателната сѣдба на една спорна земя. Префектитъ въ Добруджа, по нареждане отъ централиа ромжнска власт сжиздали наредба сж която се приканватъ добруджанци задължително да участвуватъ въ изборитъ на 28, 29 и 30 май т. г. за депутати и сенатори.

Едновъртменно сж това ромжиската власт усили масовитъ откарвания и прогонвания на българския елементъ, включително женитъ и дѣцата. Изключителни и мъченически животъ на нашитъ родни братя и сестри е стигналъ най-високата точка и заплашва да прѣпльни чашата. Изгълнени сж надежда и вѣра въ справедливата присѣда на парижкия сѣдъ, ние нетърпеливо очакваме този край. Ала вижда се, че ромжиската власт е много смутена отъ странични фактори, за да не очаква сж спокойствие рѣшенията на върховната международна конференция, като иска да я постави прѣдъ свършенитъ факти.

Опасноститъ, които прѣдставлява една подобна игра, сж очевидни и Върховниятъ управителенъ комитетъ на добруджанската организация въ България, като се повръща на своя протестъ отъ 26 февруари т. г. по поводъ на насрочванитъ избори въ Добруджа на 1. 14 мартъ т. г., а именно, че произвеждането на избори е актъ, чрезъ който се консултира народа за политическия режимъ на управление, който той желае да има, като опрѣдѣлени териториални граници за даденъ народъ и държава; че по принципитъ на държавното международно право, едно правителство не може своеволно да намалява или увеличава границитъ на държавата си, безъ да има международна санкция и особено днесъ, слѣдъ свѣтовната война, когато се подчерта силата на националноститъ да се самоопрѣдѣлятъ и въ дни, когато застѣдава висшиятъ международенъ ареопагъ въ Парижъ именно по отчртаване националнитъ граници въ свѣта; че ако това е така и щомъ добруджанскитъ граници не сж още опрѣдѣлени, изключва се и всѣкаква възможностъ за произвеждане на избори, особено въ ония спорни области, върху които едната и другата претендиратъ. Противното прѣдполага прѣдъръшаване сѣдбата на тия области, което не може да бжде и желание на конференцията и понеже насъ добруджанскитъ българи още ни крѣпи вѣрата въ международното право и справедливитъ рѣшения на парижкия ареопагъ, издигаме високо гласъ на протестъ сръзъ допускането избори въ Добруджа — една областъ спорна, която нѣма още опрѣдѣлена държавна форма и защото:

1) Тая областъ е населена въ болшинството сж българи, които въ два (Слѣдва на IV-та страница).

1880 г., е изнесена доволно ясно по случай разискванията въ парламента. Тя е ромжизацията на областта чрезъ създаване на голѣми държавни имѣния и използване на така създаденитъ държавни имѣния за заселване на ромжни. Сръдствата сж били: проверката на крѣпостнитъ актове, мѣржитъ по отношение на емигрантитъ, произволнитъ и широки права които си е запазила въ тия закони държавата, а по-послѣ, когато тия сръдства сж били изчерпани, идватъ произволитъ, депосидиранията и дори „тълкуванията“ на закона, сж които тълкувания държавата вмѣкна нови сръдства за да ограбва земята на добруджанското население.

Да говоримъ за всичкитъ тѣзи мѣрки, би ни отвело далече, затова ще посочимъ само на нѣкои отъ тѣхъ. Но всичкитъ сръдства доведоха, особено по отношение на мюсюлманското население, до желаната цѣль — тѣ разориха, ограбиха, дезориентираха и дори прокудиха това население, за да отворятъ широко мѣсто и просторъ на колонизационния елементъ.

(Слѣдва)

сбора маказаха своето желание на управление;

2) Защото ромжиската власт продължава да отвлеча масово всички интелегентни и събудени българи, поради активното им участие в борбата за българското национално обединение, а други напускат в бегство родните си огнища прѣдъ страха от познатия ромжиски терор;

3) Защото неключителният законоположения за българитѣ въ Добруджа още от 1880 г. наново почнаха да се прилагат;

4) Защото съ участъта на Добруджа и нейното бѣдѣе днесъ не е властно ромжиското правителство да разполага, било по специалнитѣ конвенции, било по естеството на териториалния споръ, който е само от компетентността на парижкия съдъ;

5) Защото най-сетѣ много естествено е, че изборитѣ, които ще се произвеждатъ въ Добруджа при подобни условия, не ще изразяватъ волята на населението за неговитѣ желания въ управлението;

Затова В. У. К. на Добруджанската Организация високо протестира още веднажъ за допускането на избори въ Добруджа прѣди конференцията да е опрѣдѣлила съдбата ѝ.

Ние протестираме за тая игра съдържанието на свободи на гражданитѣ въ една страна, отъ която се иска вотъ на доверие за управлението ѝ, когато добруджанци продължаватъ да се гонятъ вънъ отъ роднитѣ имъ огнища. И понеже ромжиската олигархическа власт не уважава прокламиранитѣ принципи за националното самоуправление, нито иска да дочака рѣшението на международния съдъ, отправяме нашия гласъ къмъ прѣдставителитѣ на Великитѣ Сили въ Парижъ да спратъ тоя изключителенъ режимъ въ Добруджа, като заставятъ Ромжия да уважава правото, сложено на разглеждане отъ международната конференция. Противното ще значи да се освети началото на новъ международенъ анахронизъмъ.

Прѣседател: Д-ръ П. Вичевъ, подпрѣседател: Драгомиръ Пачовъ, членове: Д-ръ Ст. Г. Тончевъ, Ангелъ Стояновъ, Зап. Генералъ Диковъ, Д-ръ К. Спираревски и М. Бончевъ.
София, 1 май 1919 г.

ХРОНИКА

Ромжиската полиция въ Добруджа въ ролята си. На 15 априлъ ромжискиятъ шефъ въ с. Усулъ-койа залавя жителя отъ с. Ширекчи, Али Сюлеймановъ, арестува го и докато не му даде 6000 лева, не го освободилъ. Въ с. Карапелитъ шефътъ на полицията завелъ редъ, да се назначаватъ всѣки денъ селяни да носятъ безплатно храна на цѣлата стража. Който не занесе храна или, ако нѣмалъ такава, да ладе пари, бива битъ. Слугата на Петко Димовъ отъ Карапелитъ ималъ малко ромжиски пари. За да му ги взематъ, стражаритѣ го били най-лошо. Секретарътъ-нотаръ и писаръ на Карапелитската община събира свине и добитъкъ край село и ги затварялъ. За да ги освободятъ, искали кокошки, яйца и пари, а който не даде, — бой до смъртъ. Отгъвали се съ рушветъ затворници отъ силистренския затворъ съобщаватъ, че всѣка седмица въ Силистра идва единъ малтъкъ параходъ, въ който нощно време качватъ всички затворени селяни отъ Добруджа и ги откарватъ въ вѣтрѣността на Ромжия.

Младитѣ изпращатъ за войници, а старитѣ — за работници на чокойскитѣ Чифлици. Безбройнитѣ безчинства, грабежи, изстѣпления и безчестия, вършени всѣки денъ безнаказано отъ ромжиската администрация и полиция, будятъ неудържимото негодувание на населението. Чашата на търпението започва да се прѣлива. И най-мирнитѣ, и най-безропотнитѣ селяни не могатъ вече да понасятъ непомосимитѣ и не прѣжжнатитѣ своеловия на администрацията. Старитѣ, които помнятъ турския режимъ, казватъ, че прѣживяватъ едно робство много по-тежко отъ най-черното робство прѣзъ време на турското владичество.

Какъ се поддържа реда въ Добруджа. На 24 априлъ ромжиски стражари отиватъ въ с. Кючук-Акбу-

маръ, залавятъ жителитѣ Иванъ Стойчевъ, брати Георгиеви и брати Хаджийски и, за да ги освободятъ, взели имъ по 1000 лв., следъ туй откарвали съмейството на Георги Атанасовъ отъ сѣщото село, понеже последниятъ билъ избѣгалъ въ България. На следния денъ арестували жителитѣ Иванъ Станевъ и Алекси Господиновъ, били ги най-безчовѣчно и, за да ги освободятъ, взели имъ по 300 лв.

Събрали следъ това данѣкъ за паша на добитъка отъ цѣлото село — на едъръ добитъкъ по 8 лв. и на дребенъ по 3 лв.

Нови бѣжанци. На 30 априлъ, 4 часа следъ обѣдъ, въ гр. Русе, сж пристигнали отъ Силистра нови бѣжанци — повече отъ 120 жени, дѣца и стари, напуснали родни огнища поради „бацински грижи“ на ромжиската чокойска полиция.

Въ следния брой на вѣстника ние ще дадемъ одисеята на тия нови мѣченици.

Обиски за изнудване. На 15 априлъ байрамбунарскиятъ шефъ на полицията отишелъ заедно съ нѣколко стражари въ с. Конакъ, обискиралъ дома на Георги Николовъ и взелъ отъ жена му 700 лв. Сѣщото сторили и съ дома на Петъръ Милошевъ и Георги Димитровъ отъ сѣщото село; на тѣхъ вземали по 200 лв.

Отвлечена жена. На 17 априлъ куртбунарскиятъ шефъ отива съ нѣколко стражари въ с. Душабакъ, влиза въ Дома на Киро Великовъ, натоварва всичкитѣ му поклажини и заедно съ жена му ги откарва въ вѣтрѣността на Ромжия. За участъта на жена му и поклажината не се знае нищо. Това става подъ прѣдлогъ, че Киро Великовъ избѣгалъ въ България. По сѣщата начинъ прогонватъ Стоянъ Тодоровъ и Стоянъ Костадиновъ отъ сѣщото село.

Грабежи. На 18 априлъ ромжиската стража нападнала дома на Митю Кръстевъ отъ Малка-Кайнарджа, ограбила му 2 крѣвата, 6 стола, всички дрехи за спане и 4000 пакета тютюнъ, понеже Кръстевъ избѣгалъ въ България. На Живко Канчевъ отъ сѣщото село ограбили къщата, нанесли тежъкъ побой на жена му и, за да я освободятъ, взели ѝ 1000 лв. На 4 априлъ заловили Нико Никовъ отъ село „Адъръ-Челеби“, откарвали го въ Силистра по неизвѣстни причини и, за да го освободятъ, вземали му 8000 лв., разпрѣдѣлили така: 1. на шефа въ с. Кайнарджа 1000 лв., 2. на следователя въ Силистра 3000 лв. и 3. на прокурора пакъ въ Силистра 4000 лв. Следъ това билъ освободенъ и избѣгалъ уплашенъ. За това пъкъ му вземали конетѣ и, за да ги освободятъ, вземали 2000 лева, 2 крави, отъ които едната дали на ромжиския учителъ въ селото, а другата на ромжиския кметъ. Дѣтѣ крави и днесъ сж у тѣхъ — доятъ ги.

Въ сѣбота, 17. V. въ театръ „Корона“ ще бѣже дадена пиесата „Баща и синъ“, въ полза на бѣжанцитѣ отъ Добруджа. Волни пожертвувания се приематъ съ благодарностъ.

ПОСЛѢДНИ ПОВИНИ.

(Съобщение на Б. Т. А.)

Мирътъ съ България.

Лионъ, 14 май. (Раднотелеграма). Съвѣтъ на четиримата, събранъ въ вторникъ сутринта, се занима съ разни въпроси въ свръзка съ пристигането на австрийскитѣ пълномощници и врѣжането на условията за мира съ Австрия. Разграничението на нѣмската Австрия и на Унгария бѣ опрѣделено въ понеделникъ следъ обѣдъ отъ съвѣта на 10-тъ. Сега се редактиратъ финансовитѣ клаузи, които ще бѣдатъ включени въ двата договора. Веднага следъ приврѣшването на тѣзи договори съ Австрия и Унгария, съвѣтъ на четиримата ще се занимае съ договора съ България. Мирътъ съ Турция ще дойде на послѣдно мѣсто.

Съвѣтъ на петимата министри на външнитѣ работи е сиканъ за срѣда следъ обѣдъ.

Австрийската делегация се очаква да пристигне въ Сент-Жерменъ въ срѣда сутринта. Провѣрката на пълномощията ще заеме нѣколко дни и едва идущата седмица ще може да стане официалното съобщение на условията за мира. Листата на силитѣ, които ще бѣдатъ прѣдставени на церемонията въ Сент-Жерменския замѣкъ още не е опрѣделена, тъй като нѣкои държави, които бѣха въ война или бѣха сжсали отношенията си съ Германия, не бѣха сжсали връзкитѣ си съ Австрия.

Границитѣ на Австрия и Унгария.

Парижъ, 14 май. (Ромжиска радиотелеграма). Събитие на деня е окончателното опрѣдѣляне на новитѣ граници на Австрия и Унгария. Съвѣтъ на 10-тъ взе рѣшение. Г-нъ Лансингъ се замѣстваше отъ г. Уайтъ, а Маркизъ Сайонджи отъ г. Ивуинъ. Засѣданието бѣше много спокойно. Прѣдложенията на комиснитѣ, удобени отъ съвѣта на петимата, бидоха приети безъ измѣнения следъ изложението на г. Тардино.

Съгласенски консорциумъ за Китай.

Парижъ, 14 май. Въ отговоръ на една нота, отправена отъ правителството на Съединенитѣ Шати до правителствата на Англия, Франция и Япония, въ Парижъ на 12 май стана едно събрание на американски, английски, французски и японски банкови сдружения. Постигна се обща спогодба по принципитѣ, върху които ще се създаде единъ новъ международенъ консорциумъ, който да застъпва интереситѣ на тѣзи групи въ Китай и да поеме задружно финансовитѣ и индустриални заеми, които ще се дадатъ на Китай.

Единодушие между Франция, Англия и Америка.

Лионъ, 13 май. (Раднотелеграма). Съобщаватъ отъ Ню-Йоркъ: г. Мористъ Казнавъ, пълномощенъ министъръ и директоръ на френско-американскитѣ служби въ Съединенитѣ Шати, въ едно интервю опровергава най-категорично невѣрнитѣ слухове, разпространени напоследъкъ за мнимо недоразумѣние изникнало напоследъкъ между Франция, Англия и Съединенитѣ Шати по въпроса за мира. Пълномощниятъ министъръ е прѣдупрѣдилъ прѣдставителитѣ на американския печатъ да не отдаватъ вѣтра на тѣзи тенденциозни съобщения разпространявани отъ неприятелската пропаганда, съ цѣлъ да се прѣдизвикатъ недоразумѣния между съюзницитѣ, между които има пълно съгласие. Г. Казнавъ заявя, че всѣчки французи сж запазвали за прѣседателя Уилсонъ чувствата на удивление и почитъ, които тѣ изпитваха къмъ него още отъ първия денъ на пристигането му въ Франция. Чувства, които тъй силно бѣха проявени.

Германия и договора за миръ.

Малта, 14 май. (Английска телеграма). Негодуването въ Германия противъ договора за мира продължава. Днесъ ще се събере Народното събрание въ Ваймаръ, за да обсъди условията. Князъ Лихновски смѣта, че приемането на договора за мира ще означава край на Германия и съвѣта да се прѣжжнатъ прѣговоритѣ.

Ромжиското настѣпление въ Унгария спрѣно.

Ромжиското бюро на печата въ Бернъ се научава, че вслѣдствие намѣсата на англо-американската мисия, ромжискитѣ войски спрѣли настѣплението си срѣщу Будапешта.

Гръцкиятъ народенъ заемъ.

Съобщаватъ отъ Атина, че за гръцкия народенъ заемъ сж подписани досега 85 милиона драхми.

Талаатъ паша арестуванъ.

Потвърждава се слухътъ, че Талаатъ паша е билъ арестуванъ въ Цариградъ.

Сражения въ Каринтия.

Римъ, 11 май. (И. Т. А.). Споредъ телеграми отъ Триестъ и извѣстия отъ Виллахъ, съ дата 30 априлъ, сръбскитѣ войски, заедно съ словенски доброволци, атакували и изненадали въ сѣния имъ каринтскитѣ войски зацѣпващи градоветѣ Виллахъ и Клагенфуртъ. Сърбитѣ били отблъснати и оставили въ рѣцѣтъ на каринтийцитѣ стотина плѣнници. Изглежда, че атаката е имала за цѣлъ да се завземе желѣзнопътната линия и да се упражнява по този начинъ надзоръ върху продоволствието на нѣмекитѣ народи отъ Съгласението. Каринтийското население и каринтискитѣ власти били много загрижени отъ тази активна политика на сърби и словенци.

Коня завзетъ отъ италианцитѣ.

Римъ, 11 май. „Газета делъ Попола“ се научава отъ Цариградъ, че италиански войски, идящи направо отъ Италия, пристигнали въ Коня и завзели града.

Сърбитѣ завзели долината на Раца.

Римъ, 11 май. Съобщаватъ отъ Фиуме, че загребскитѣ вѣстници извѣстявали за бунтове на словенското население, подвластно на нѣмската Австрия, съ цѣлъ да оправдае нарушението на договора за примирението, нарушение, извършено въ надвечерното на рѣшението на конференцията. Слѣдитѣ вѣстници съобщаватъ, че станали боеве. Юго-славянската дивизия по р. Драва минала демаркационната линия, отблъснала слабитѣ нѣмски сили за прикрытие и завзела долината на Раца.

НОВА КНИГА

ИЗЛЪЗЕ ОТЪ ПЕЧАТЪ И СЕ ПУСТНА ВЪ ПРОДАЖБА КНИГАТА

„Добруджа въ общия конфликтъ на интереси“

политико-икономически етюдъ.

отъ Д-РЪ П. ВИЧЕВЪ □ □ □ Цѣна 6 лева.

Доставя се отъ редакционния комитетъ на Добруджанската организация.

Площадъ „Черна Джамия“, №. 5 — София.

На книжари 20% отстъпка.

Дружествата да съобщатъ, по колко екземпляра ще имъ сж необходими за да имъ се изпратятъ.

Търговска-Чиновническа Банка — София

Пл. „Александъръ I“.

ТЕЛЕФОНЪ № 1186.

ИЗВЪРШВА ВСѢКАКВИ БАНКОВИ И ТЪРГОВСКИ ОПЕРАЦИИ.

КУПУВА И ПРОДАВА РАЗНИ ЦѢННИ КНИЖА.

Приема влогове срочни и безсрочни, при

и й-износни условия и голѣми улеснения.

Има за продажъ писалищни бюра, етажерки,

шнафчѣта и маси за пишуци машини.

Цѣли износни. Оферти при поискване.

Телеграфически адресъ: Търговчбанкъ — София.